

Stefaan De Clerck wil één loket waar iedere burger met een rechtsprobleem kan aankloppen. Dat loket stuurt hem dan naar de juiste rechter. Zie je heil in dat idee?

JA 73%
NEE 27%

JAN MULDER volgde met stijgende ontzetting de wedstrijd om het kampioenschap van België

Standard-Anderlecht: het voetbal is ziek

Standard Luik heeft zondag voor de tiende keer de landstitel in het voetbal gewonnen. Jan Mulder was er bij op Sclessin en zag tot zijn spijt hoe een sportief evenement verworden is tot een misselijkmakend schouwspel.

De VRT heeft me uitgenodigd om als oud-speler van Anderlecht mee te doen aan een voorbeschuwing van de beslissingswedstrijd om het kampioenschap van België op Sclessin. Walter Meeuws zal de kleuren van de Rouches verdedigen. Live.

Een uur voor de aftrap beklimmen we een ladder die voert naar het dak van een televisiewagen die voor het stadion staat. Ik ga als eerste.

Commentator Filip Joos belooft me nergens, ook niet in de verre toekomst, verslag van de klim te doen, ten einde mijn status van coryfee geen geweld aan te doen.

Walter klimt waardig en bereikt ook veilig het dak.

We installeren ons aan een kleine, wankele presentatietafel waar Stef Wijnants zich voorbereidt op de live-uitzending. Beneden ons stromen de Standard supporters massaal naar binnen.

"Waltèr, tu es beautiful!"

Mee eens, Meeuws is een schitterende karakterspeler. Het liefst zou ik hem als directeur in een vooroorlogs fabrieksdrama naast Grace Kelly zien, maar die is dood en Walter zit op een dak van een bus voor het stadion van Standard Luik.

Wij zijn oude steunpilaren van Standard en Anderlecht. Wij doen de voorbeschuwing en klauteren zwetend onder de meedogenloze zon de ladder af. Het werk zit erop (de VRT zendt de wedstrijd niet uit, wat van de voorbeschuwing naar mijn smaak een enigszins bizarre vertoning maakt). We gaan naar onze plaatsen op de tribune.

Veertig jaar geleden was ik voor het laatst op deze plek. Lichte melancholie. De scheidsrechter fluit.

In de eerste tien seconden van de veelbesproken testmatch vliegt de bal naar onze hoek van het stadion. Een aanvaller van Standard en een verdediger van Anderlecht sprinten erop af. Overtreding, ik geloof van de Standard speler. Hij schoffelde duidelijk

JAN MULDER

blikt terug op de voetbalwedstrijd tussen Standard Luik en Anderlecht. Jan Mulder is een Nederlands columnist, schrijver en ex-voetballer. Hij speelde bij Anderlecht, Ajax en het Nederlands elftal.

een been, niet de bal.

In de spelregels staat geschreven dat een speler die probeert het been van een tegenstander te breken zonder dat hij de intentie heeft om de bal te spelen, verwijderd dient te worden. Rode kaart. De scheidsrechter blijkt niet van deze spelregel op de hoogte te zijn. Vreemd: hij houdt de waarschuwing van de gele kaart ook in de zak. Het publiek is witheet van woede op de in elkaar geschopte.

De dader is inmiddels tot bedaren gekomen. Hij was verontwaardigd omdat het door hem getorpedeerde slachtoffer neuring - zo zijn de gebruiken in het moderne topvoetbal, zo wordt de scheidsrechter bewerkt.

Onder een orkaan van verontwaardiging van het publiek krabbelt de neergesabelde

overeind. Ik kijk naar zijn gezicht. Ik zie wraak. Lang hoeven we niet te wachten op de uitvoering.

Ik herinner me niet meer wat het was.

Elleboogstoot, vliegende schaar, voorhoofd tegen voorhoofd, verbale vuilspuiterij? Kiest u maar.

Ik moet lachen om deze wedstrijd. Walter Meeuws schudt het hoofd: er gebeurt niets dat op voetbal lijkt. Ik ben het met hem eens. De overtredingen verdelen we ook keurig onder elkaar, geen probleem op dat gebied, oud-Anderlecht en oud-Standard zullen elkaar vanavond geen ribben proberen te breken. Ik geniet van Meeuws' rust, stond hij maar op dat veld.

22 overspannen patiënten

Een kwartier voor het einde. Het lachen is me vergaan. De kolderieke bijeenkomst die ons is verkocht als een voetbalwedstrijd om het kampioenschap van België op mijn geliefde vijandige Sclessin, is al lang veranderd in een gezamenlijke actietherapie voor 22 overspannen patiënten die anderhalf uur uit hun isoleercel mochten. Het heeft niet geholpen. Ze zijn zeker dan ooit. Voor mijn ogen voltrekt zich een schouwspel van de haat zoals dat nimmer op een voetbalveld is vertoond, ook niet in het verkankerde topvoetbal waarin alles in het teken staat van het negatieve.

Een sportieve daad (bal teruggeven aan de

tegenstander nadat die hem over de zijlijn heeft getrapt na een blessure) is jaren geleden al gedegradeerd tot een misselijkmakende onsportieve reis naar verre oorden, opdat de sportieve tegenstander zoveel mogelijk nadeel van zijn sportieve daad ondervindt. Van de beschikbare anderhalf uur benut men ongeveer dertig minuten met destructie en haat, de rest van de tijd bestaat uit verzorging van de gewonden, voorhoofden van voorhoofden losweken, nekervels weer op een rij zetten, tijd rekken, shirtjes scheuren en de meniscus zoeken.

De beide frontsoldaten, De Sutter en Mbokani, zijn het doelwit van cipers met knotsen uit de tijd van de Neanderthalers, op het middenveld zuigen ze elkaar onder instemmend gejubel van de tribunes het bloed onder de nagels vandaan, de vakpers begint vakkundig aan een 'harde' wedstrijd te denken.

Tackles en ellebogen

Ik wil hier weg. Kan nog niet: er wordt nog een 'analyse' van mij verwacht.

Het was de bedoeling om dit op het veld te doen. De VRT laat die optie varen. Ik pieker er ook niet over om me in de nabijheid van de patiënten uit het voetbalgesticht te begeven, ik ben wel goed voor de VRT maar niet gek.

Voor mijn ogen voltrekt zich een schouwspel van de haat zoals dat nimmer op een voetbalveld is vertoond, ook niet in het verkankerde topvoetbal waarin alles in het teken staat van het negatieve

In een hoek waar de bus van Anderlecht in wordt gemaneuvreerd voor de veilige afreis, staat de camera opgesteld. Ik zie Mbark Boussoufa. Hij houdt zich aan de stam van een boom vast. Ik probeer in contact met hem te komen. Aan de betonnen randen van de tribunes en aan de dranghekken op de grond hangen supporters van Standard. De winnaars laten hun gekrijs met een allesverzendende haat op Boussoufa neerdalen met behulp van middelvingers aan hun gestrekte armen, die ze in duizendvoud als speren naar de gehate dubbele kaakbreuk en hersenschudding werpen, en werpen.

In de persruimte is iedereen het erover eens dat

het een slechte match was. Volgende keer beter. Luik viert de heuglijke gebeurtenis en Anderlecht aanvaardt de nederlaag.

Manager Herman Van Holsbeeck de volgende dag op een persconferentie: "Dit is wellicht de zwaarste dreun voor Anderlecht in tien jaar tijd. Het feit dat Standard weer kampioen van België is, is hard om te aanvaarden. Ze hebben ons ingehaald als topclub. Misschien heeft Standard zelfs een voorsprong, maar het is nu aan Anderlecht om te tonen dat de revival van Standard maar een kwestie van tijd is."

Herman Van Holsbeeck neemt geen vakantie, hij werkt aan plan B. Standard ligt dolgelukkig op koers in de race van de voetbalratten. Er werd, behalve een gelukstelegram voor de fiere kampioen, niets uit de burelen van de BVB vernomen. Het voetbal is ziek, de uitwas al lang een gewoonerecht.

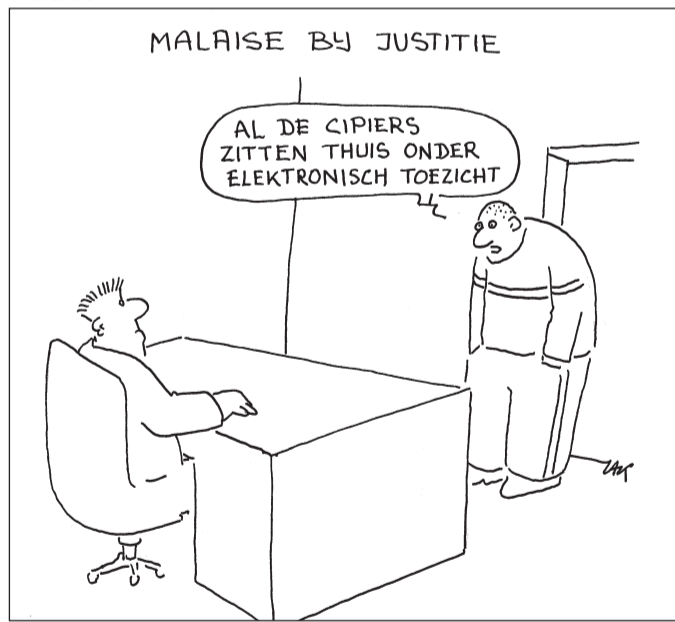
De scheidsrechter staat bij een corner, ziet ellebogen, verwurgingen, keerpvuisten die het hoofd van een spits proberen te scheiden, eindeloos gesjor aan shirtjes en besluit de tien strafschoppen maar niet te geven. Spelregels? Je blijft bezig. Hij laat ze begaan en de acceptatie van het gedrocht dat ooit *the glory game* was, wordt weer groter.

Ziek voetbal. Verliezen is een vernedering. Winst de financiële levensader. De commentaren na

Standard-Anderlecht gaan niet over het opvallende gebrek aan techniek en spelopvatting van beide elftallen, de balans wordt broken.

Standard zou met de Europese bonus van 15 miljoen euro een grote voorsprong op Anderlecht hebben genomen. Het zal wel. Vecht en ziek maar door, hijs je met de tackle en de elleboog Europa in. Mijn advies: bestudeer de absolute top. Drogba en Ballack. Deze zwaar betaalde zenuwpatiënten van Chelsea vervoegden zich onlangs in en na de halve finale van de Champions League tegen Barcelona met woord en gebaar bij de scheidsrechter. Die ogen. Topvoetbal. Daar valt voor die van Anderlecht en Standard nog wat te leren.

ZAK

LEZERSBRIEVEN

Fiscale fraude

Volgens de werkgeversorganisaties en de liberale partijen Open Vld en LDD kan de fiscale fraude enkel bestreden worden door het verminderen van de belastingdruk. Elke nieuwe of hogere belasting zou immers een incentive vormen om nog meer te frauderen.

Die redenering houdt geen steek, want fiscale fraude is mogelijk op gelijk welk belastingtarief.

Een vlaktaks van 30 procent is weliswaar minder dan 45 procent (namelijk 15 procent), maar 10 procent is nog veel minder dan 30 procent, namelijk 20 procent.

En zo kunnen we alsmat doorgaan op een hellend vlak naar een nultarief, met België als een belastingparadijs waarvan iedereen met gezond verstand weet dat het onmogelijk kan functioneren.

Al was het maar omdat de overheid niet langer in staat zal zijn om dotaties te verdelen over de verschillende partijen, van welke strekking ook.

Politieke partijen die pleiten voor een drastische vermindering van de belastingen zagen dan de tak af waarop ze zelf zitten en zullen eindigen zonder overheidsmiddelen en dus ook zonder een beleid. Een kwestie van gezond verstand!

Frank Duerinck, Aalst

Ons onderwijs heeft geen fastfood maar een Michelinmodel nodig

Als we ons talent willen klaarstomen voor de creatieve kenniseconomie moeten we ons onderwijs stoeien op het Michelinmodel. Dat is een probleem, want vandaag regeert het fastfoodmodel: alles is gestandaardiseerd en smaakt hetzelfde.

Sterrenrestaurants daarentegen zijn kwalitatief hoogstaand en allemaal verschillend, en zo moet ook ons onderwijs zijn. Dat is de essentie van het verhaal van Sir Ken Robinson, een wereldvermaarde expert in onderwijs en creativiteit. Hij spreekt vandaag op een Forum dat Flanders DC in Antwerpen organiseert voor 1.200 leerkrachten uit de Proeftuinen. De vakbonden hadden alvast protest beloofd, zij zijn de veranderingen beu. Maar als de enige constante in onze wereld verandering is, kunnen we onze kinderen en leerkrachten toch niet grootbrengen in een stilstaande omgeving? Dan dreigen we hen te veroordelen tot de werkloosheid, zeker nu met de crisis wel eens de Grote Knop zou kunnen omdraaien naar de creatieve economie.

De blauwdruk van enkele ideeën voor een grote ommekeer in ons secundair onderwijs werd eerder al bekend. Zo'n oefening komt geen seconde te vroeg, want de fundamenten van ons onderwijs zijn gestoeld op het kennistijdperk, en dat is dood. Voor echte innovatie op school moeten we alles durven te herdenken maar ook de moed hebben om te behouden wat goed is. Daarvoor moeten we niet alleen

LORIN PARYS

stelt dat ons onderwijs te eenzijdig gebaseerd is op kennisoverdracht. Lorin Parys is voorzitter van Flanders DC, de Vlaamse organisatie voor ondernemingscreativiteit.

komaf maken met het fastfoodmodel, maar moeten we ook de lineaire mythe van ons onderwijs bij het grof vuil zetten. In een interview met Roy Van Dalm zegt Robinson dat "de reden dat ons talent zo slecht ontwikkeld wordt en onze creativiteit niet floreert" uit die lineaire mythe stamt. Het systeem van opeenvolgende leerjaren die een doorgaande lijn in de tijd vormen, is een overblijfsel van een industrieel verleden.

Nu leven we in een tijdperk van ideeën, waarin mensen uit het aanbod van informatie de juiste dingen moeten halen, nieuwe verbanden leggen en daar iets mee ondernemen. We hebben nood aan kritische, inventieve en ondernemende Vlamingen. Mensen die de zaken waar we al lang zeker van zijn in vraag kunnen en durven stellen. Daar zijn Vlaamse tieners niet op voorbereid wanneer ze van ons

secundair onderwijs afzwaaien. Want dat onderwijs is te eenzijdig gebaseerd op kennisoverdracht.

Uit de technologie-index van het Wereld Economisch Forum blijkt dat ons onderwijs het goed doet op vlak van bijvoorbeeld wiskunde en wetenschappen. Maar dat is niet genoeg. Want zaken zoals kritisch en creatief denken meten we niet, maar we weten wel dat we daarin niet aan de top staan. Niet dat onze kinderen niet creatief zijn. 'Elk kind is een kunstenaar. De moeilijkheid is er een te blijven', zei Picasso ooit. En gelijk had hij. George Land en Beth Jarman onderzochten de capaciteit om creatief te denken bij kinderen tussen 3 en 5 jaar oud en volgden hen tot ze 25 waren. Wat bleek? Van de 3- tot 5-jarigen dacht 98 procent erg creatief, maar op hun 25ste, dus na een hogere opleiding, was nog maar 2 procent van de jongeren een creatieve denker.

Hoe kan dat nu? Kinderen en jongeren leren op school dat er op elke vraag maar één juist antwoord is. Fouten maken wordt afgestraft. Nochtans is een aantal van de beste uitvindingen uit vergissingen en afwijkingen denken ontstaan. Denk maar aan Alexander Fleming, die penicilline ontdekte toen hij zijn preparaat bij het raam vergat, of aan de buitenissige evolutietheorie van Charles Darwin.

De sleutel tot verandering in ons onderwijs ligt dus niet alleen in het afstappen van een lineair systeem of het invoeren van een Michelinmodel. De leerkrachten en hun opleiding zijn de echte katalysatoren van

innovatie. Net die leerkrachten liggen meer dan ooit onder vuur van leerlingen, (over)bezorgde ouders, inspecteurs en ministers. Vroeger maakte de onderwijzer samen met de pastoor en de notaris de dorps top drie rond. Vandaag staat de leerkracht niet meer in de top tien van maatschappelijk aanzien. Dat moet veranderen.

Hoe? Geef hen meer vrijheid, verhoog de mobiliteit tussen onderwijs en privé, vereenvoudig de administratie en beloon hen meer naar werken en volgens resultaten. Tot slot moeten we onze leerkrachten anders opleiden en zorgen dat ze van zender van informatie verworden tot coach van talent. Dat is niet gemakkelijk. Als coach plots creativiteit aanmoedigen terwijl je daar zelf niet toe opgeleid bent is als vragen aan iemand die nooit een voetbalwedstrijd heeft gezien welke ploeg het beste speelde.

Daar willen we bij Flanders DC iets aan doen. Morgen lanceren Flanders DC en de Proeftuinen een opleiding 'innovatiecoördinator' voor het secundair onderwijs. Die is vrijwillig, niet opgelegd, en gratis. Omdat we de mensen die er deze woelige maatschappelijke tijden iets van willen maken de nodige inzichten en vaardigheden willen meegeven. Alleen zo kunnen we een onderwijs creëren dat zijn leerlingen niet alleen de juiste antwoorden in handboeken geeft, maar hen ook nieuwe antwoorden leert geven op nieuwe vragen. En daar kunnen we als regio enkel beter van worden.